

6e OPEN KAMPIOENS

Jongstleden werd het 6e Open Nederlands Kampioenschap Tameshiwari gehouden in de Musashi Dojo te Strijen. Het evenement werd georganiseerd door shihan Sjaak van de Velde van Sportschool Musashi en was zoals altijd 'open' en dus toegankelijk voor karateka van iedere bond en/of organisatie. De deelnemers kwamen uit Nederland en België. Het toernooi werd gehouden onder het Kyokushin Tameshiwari reglement, hetgeen betekent dat er gebroken diende te worden zonder enige vorm van protectie. Alleen bij het stoten op dakpannen en het koppen op gasbeton werd ten behoeve van de veiligheid van de deelnemers een klein doekje op het breekmateriaal gelegd om verwondingen te voorkomen.

TAMESHIWARI: EEN WOORD VOORAF

Tameshiwari, de breektest, is een essentieel onderdeel van het kyokushin karate. De karateka dient met onbeschermden handen, voeten, elleboog en hoofd diverse voorwerpen, zoals dakpannen, planken, bakstenen en gasbetonblokken onder gebruikmaking van de voorgeschreven technieken te klieven. De leek zal dit al gauw als dom vandalisme beschouwen. Zoals vroeger gewichtheffers als domme krachtpaters werden betiteld. Dat laatste gebeurt al lang niet meer.

De leek is er ondertussen van doordrongen dat bij gewichtheffen kracht gepaard moet gaan aan een perfecte techniek wil men tot de top behoren. Ditzelfde geldt voor tameshiwari. Het is misschien wel het meest meditatieve onderdeel van karate. Tijdens de Tokugawa periode, rond 1600, stond het eiland Okinawa sterk onder Japanse invloed. Het was de eilandbewoners verboden wapens te bezitten. Men ging zich oefenen in het ongewapend vechten. Hieruit is het karate ontstaan. Het motto van de strijdbare jeugd werd: mijn arm is mijn zwaard!!

Karate wordt niet meer beoefend voor militaire doeleinden, maar een gevorderde karateka is nog steeds in staat zijn tegenstander 'met lege hand' (kara = leeg, te=hand) te doden of zwaar letsel toe te brengen. De karate wedstrijden zijn zodanig gereguleerd, dat zelfs bij full contact kyokushin karate de schade zoveel mogelijk beperkt blijft. Tameshiwari als demonstratie of als wedstrijd is bedoeld om te laten zien waartoe een karateka in staat is. Het is vooral voor een buitenstaander onbegrijpelijk welke krachten de geoefende karateka kan ontwikkelen.

Om een hoeveelheid dakpannen, planken, bakstenen of gasbetonblokken te klieven moet men over een perfect getimede techniek, kracht, snelheid en vooral moed beschikken. De te klieven materialen zijn onaangedaan. Ieder dood voorwerp slaat echter meedogenloos terug. Gooi een tennisbal tegen een muur, deze komt met bijna even grote snelheid terug als hij tegen de muur wordt gegooid. Zo is het ook met de te klieven voorwerpen. Als de karateka zijn geest niet volledig zuivert en overtuigingskracht mist, zal hij

falen en flink pijn of letsel aan zijn mislukte poging overhouden. Verder in dit artikel geven wij de gelouterde karateka en tameshiwari expert shihan Marius Goedegebuur het woord. Hij laat ons meebeleven hoe tijdens een barrage, de latere kampioen Michael van de Velde met yoko geri, een van de moeilijkste trappen, twee planken moeiteloos in tweeën splijt.

HET TOERNOOI

In totaal streden 41 karateka's om de Open Nederlandse titel. Kancho Jon Bluming (10e dan), de levende kyokushin legende en de meest getalenteerde leerling van Mas Oyama, de grondlegger van deze stijl was ook aanwezig. Hij nam plaats achter de jurytafel. Later zou hij nog commentaar op het deelnemersveld geven. De jury werd gecompliceerd door shihan Marius Goedegebuur.

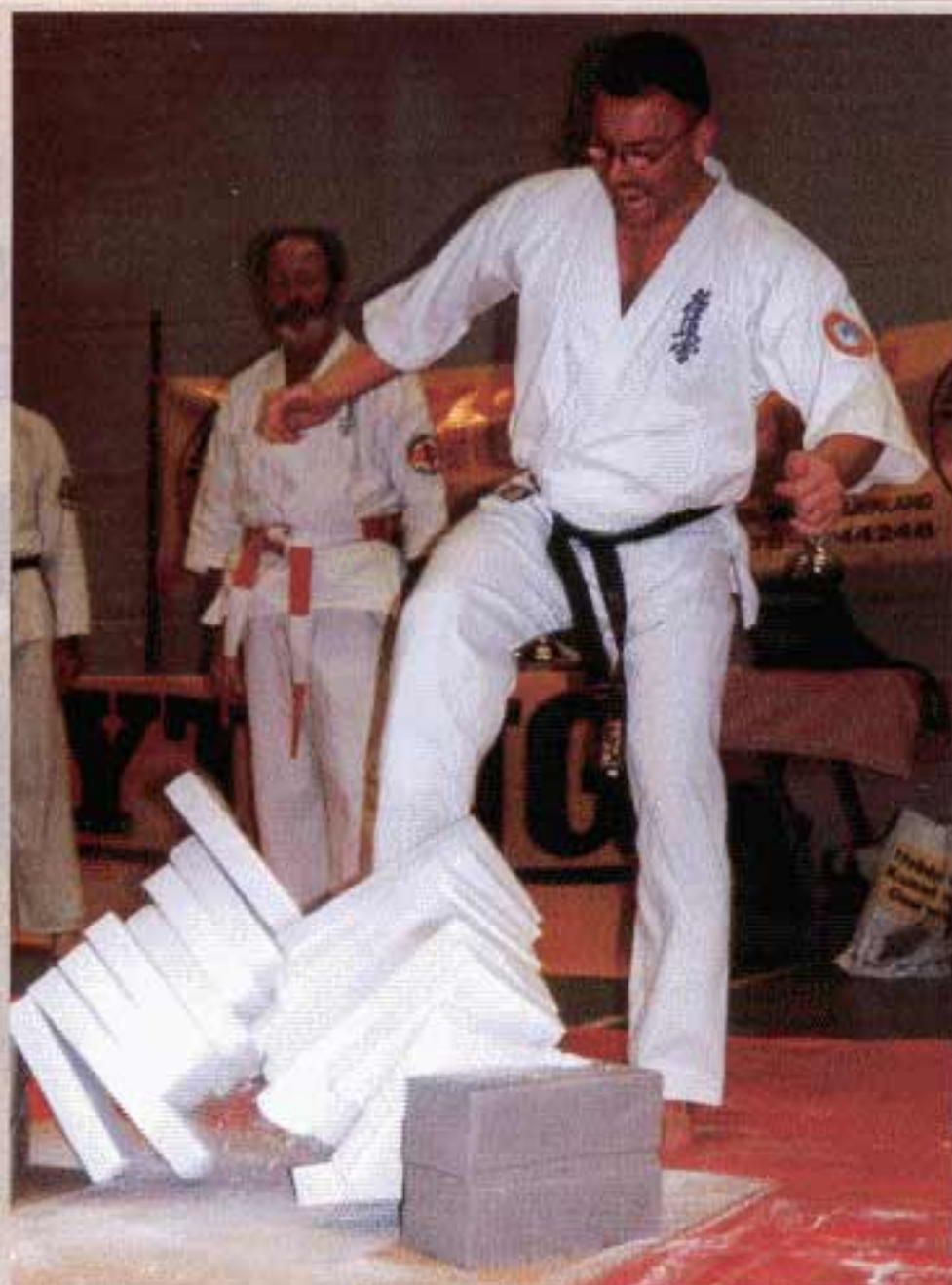
TWEE POULES

Er waren twee poules, een poule voor de dames plus junioren tot en met 20 jaar en een poule voor heren ouder dan 21 jaar. De dames/junioren poule was het sterkst bezet. Het materiaal dat gebroken diende te worden bestond uit houten planken, bakstenen, dakpannen en gasbetonblokken en dit alles lag klaar om als lijdend voorwerp te dienen voor de gemotiveerde karateka's. Er werd telkens met twee deelnemers tegelijkertijd gebroken en de volgorde van aantreden werd door loting bepaald. Tijdens zijn openingspraatje wenste kancho Jon Bluming alle deelnemers veel succes. Shihan Sjaak van de Velde vulde nog even fijntjes aan dat het breken van materiaal zijns inziens weinig of niets heeft te maken met brute kracht maar veel meer met kwalitatief goed uitgevoerde technieken. Lichte kereltjes met een goede techniek kunnen winnen van grote zware kerels die het alleen maar van hun kracht moeten hebben en die nagenoeg geen techniek bezitten.

GEVREESDE BAKSTENEN

In de eerste ronde moest de 'gevroese baksteen' worden gebroken door middel van een handtechniek naar keuze. Men kon kiezen uit seiken (vuistslag), shotai (open hand techniek) of een shuto (slag met zijkant van de hand).

SCHAP TAMESHIWARI

Deze ronde blijkt ieder jaar toch een psychologisch moeilijke opgave omdat de stenen een bepaalde hardheid uitstralen waarvoor de deelnemers het nodige respect hebben. Dat ze het niet alleen uitstralen bleek uit het feit dat slechts de helft van de deelnemers deze ronde tot een goed einde wist te brengen. In de tweede ronde was de opgave om door middel van een mawashi geri (cirkeltrap) planken te splijten. In poule 1 mochten maximaal twee planken gebroken worden en in poule 2 maximaal vier planken. Nagenoeg alle deelnemers wisten een tot twee planken door te trappen en er waren hier prachtige staaltjes van techniek te zien. Klasse! Maar er waren er ook die geen goede techniek bezaten en die of naast het plankje traptte of op de vingers van de vasthouders. Au dus! Ook waren er twee die met hun tenen naar voren schopten en dat resulteerde in een snelle maar wankele run naar de EHBO om het soms zwaar gekneusde lichaamsdeel te laten behandelen.

DERDE RONDE

Tijdens de derde ronde was de opdracht op met een kagato geri (hieltrap) een zo hoog mogelijk stapel gasbetonblokken door te trappen. Maximaal vijf in poule 1 en maximaal tien in poule 2. De meesten namen er zeven of zelfs acht en slaagden in hun poging, maar

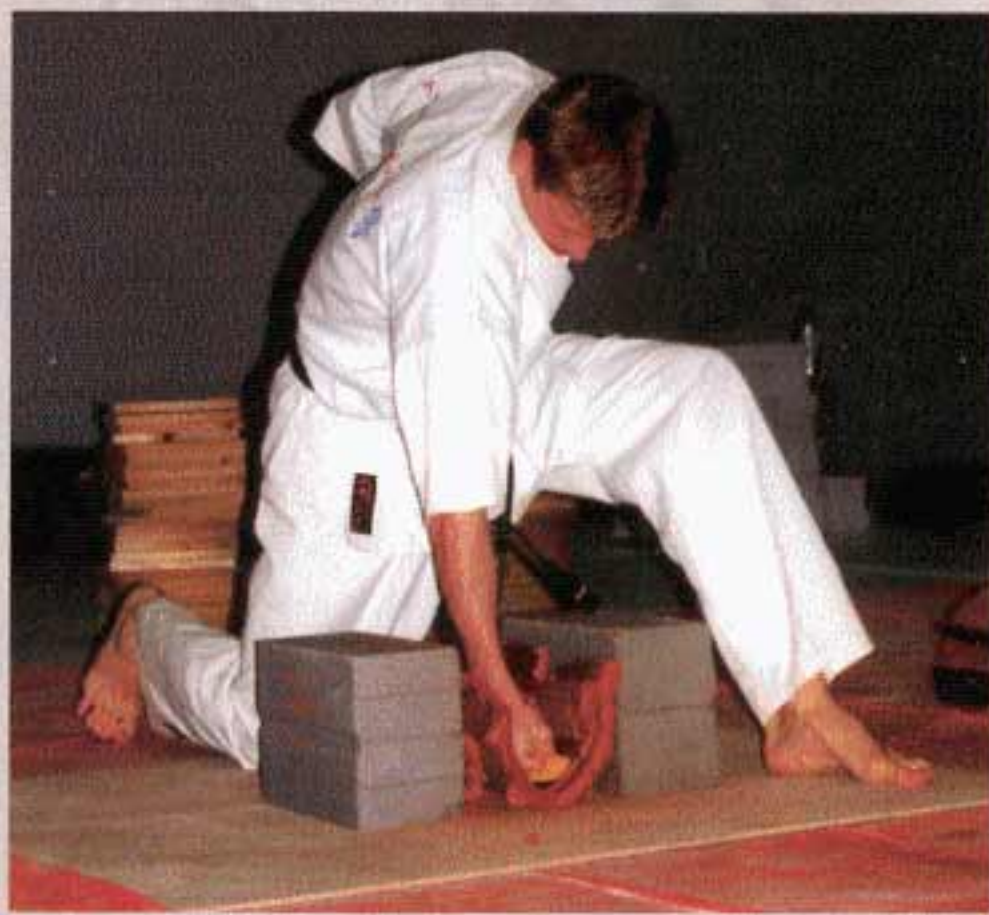
zoals gebruikelijk waren er ook een paar die uit het midden traptten. Zij hadden pech want de trap dreunde weliswaar door de hele zaal, maar helaas zonder veel zichtbaar resultaat. Na de 3e ronde werd de balans opgemaakt. Wie in het begin te voorzichtig was geweest en/of niet goed in de wedstrijd zat, viel af met als gevolg dat het deelnemersveld werd gehalveerd. De twintig beste karateka's, tien in elke poule, gingen door naar de halve finale.

VIERDE RONDE

In de 4e ronde moesten er wederom planken worden doorgetrapt maar nu met een yoko geri (zijwaartse trap). De yoko geri wordt binnen het kyokushin gezien als één van de allermoeilijkste trappen, en om hier mee te kunnen breken moet je een welhaast perfecte techniek bezitten. Bij de junioren namen drie karateka's ruim afstand van de rest van het deelnemersveld omdat zij twee planken wisten te breken. Michael van de Velde, Jim Meijers en Brian Decrop nestelden zich aan kop van het klassement. Bij de senioren lukte het zes karateka's om twee planken te breken onder wie Guy Melard, Ron Seltenreich en Steve Baeyen. Ook hier werden de verschillen duidelijker. Degenen die hier faalden verspeelden hun kansen om door te gaan naar de finale.

OUDHOLLANDSE DAKPANNEN

In de vijfde ronde stonden oudhollandse dakpannen op het programma, die moesten worden gebroken met een seiken, shuto of shotai (handtechniek). De deelnemers konden maximaal acht dakpannen breken. Zeer spectaculair voor het publiek omdat de dakpannen onder het geweld van de deelnemers naar alle kanten uit elkaar spatten.

Hier waren er wel een paar die zich zelf zwaar overschatten en die faalden in hun poging omdat de dakpannen toch veel harder waren dan verwacht. Het was dan ook triest voor twee gedoodverfde kanshebbers dat zij 'slechts' zes van de zeven pannen braken en dat zij hierdoor de kans op de eindzege in stofwolken zagen opgaan. Bij de dames/jeugd was het maximale aantal twee dakpannen. Alle jeugdigen braken met succes twee dakpannen.

FINALE

Toen het stof was opgetrokken werd wederom de balans opgemaakt. De acht beste karateka's gingen door naar de finales om uit te maken wie de prijzen zouden gaan pakken. In poule 1 was het superspannend want hier stonden drie karateka's (Michael van de Velde, Brian Decrop en Jim Meijers) gezamenlijk op de eerste plaats met het maximaal mogelijk te behalen aantal punten (32). Vlak daarachter stond Hylco met 26 punten. In poule 2 gingen vier karateka's door, te weten: Guy Melard, Steve Baeyen, Ron Seltenreich en Arjan Hosgelen, waarbij opgemerkt dient te worden dat Guy en Steve al ruim afstand hadden genomen.

In de zesde ronde werd er een hoge stapel gasbetonblokken neergezet. De finalisten moesten deze stapel verpulveren door middel van een hiza aroshi uchi (elleboogtechniek). Bij de junioren mochten er maximaal tien blokken gebroken worden. De eerste die door loting werd aangewezen was Jim Meijers. Hij legde tien blokken neer en concentreerde zich op de elleboogslag.

Na een geweldige klap bleek dat hij er 'slechts' negen brak. De onderste bleef heel waardoor de teleurstelling bij Jim enorm was, want hij werd van de eerste plaats gelijk terug geworpen naar een vierde plaatst. Opnieuw werd duidelijk dat het verschil tussen winnen en verliezen flinterdun is en ditmaal dus één blok. Michael, Brian en Hylco braken vervolgens wel tien blokken. Bij de senioren slaagden allen in hun

poging. Er werden met succes tussen de tien en dertien blokken gebroken.

De zevende ronde was zoals altijd de moeilijkste en de meest spectaculaire ronde. Hier zou bepaald gaan worden wie in de prijzen ging vallen. In deze ronde moesten de finalisten gasbetonblokken doorkoppen met een mae-atama (kopstoot techniek). Het maximale aantal was gesteld op vijf bij de junioren en vijftien!! bij de senioren. Bij de senioren brak Guy Melard acht blokken en Steve Baeyen zeven blokken. De twee andere kandidaten Arjan Hosgelen en Ron Seltenreich faalden in hun poging om twaalf blokken door te koppen. Bij de junioren waren de vier deelnemers succesvol, zij braken probleemloos vijf blokken. Na deze finales kon de eindstand worden bepaald, maar toen de stofwolken na het koppen waren opgetrokken bleek dat er bij de junioren twee deelnemers gelijk op de eerste plaats waren geëindigd met 47 punten en twee deelnemers bij de senioren met een gelijk aantal punten (41) op de derde plaats waren geëindigd.

Er moest dus voor deze ereplaatsen een barrage plaatsvinden. De hoofdjury onder leiding van kancho Jon Bluming bepaalde dat alle vier de deelnemers wederom planken moesten breken door middel van de technisch moeilijkste trap, de yoko geri, waaruit zou moeten blijken wie over de beste techniek beschikte.

MICHAEL VAN DE VELDE

De loting bepaalde dat Michael van de Velde het eerst moest aantreden. Zoals beloofd geven wij nu shihan Marius Goedegebuur het woord: Na een korte maar venijnige woordenwisseling met zijn vader, die overigens goedbedoeld het aantal planken dat Michael moest trappen wilde voorschrijven, toonde de zelfbewuste jonge karateka nog eigenwijzer te zijn dan zijn oude heer. Hij was vastbesloten en liet twee planken aanrukken. Zou het lukken?

Mike was zeker van zichzelf. Hij was in 'the winning mood'. Hij straalde rust uit en nam zelfverzekerd extra tijd. Hij bepaalde goed de richting en gaf de vasthouders strikte aanwijzingen. "Iets hoger, ja houden zo!!" Hij hield de regie stevig in handen want hij moest breken en niemand anders.

Hij controleerde zijn ademhaling en was uiterst geconcentreerd, waardoor hij de druk van zijn opdracht en zijn omgeving rustig doorstond. Plotseling, geheel

onverwacht voor de toeschouwers, kwam hij in actie. Flitsend, heel strak kwam de yoko geri eruit. Perfect uitgevoerd, als uit het boekje. Voet strak, grote teen omhoog, de rest naar beneden, voet ingedraaid, met achterkant voet (hielbeen) raken. Aanzet vanuit tsuri ashi dachi, heupen indraaien, op het laatste moment been strekken, de planken op de exact juiste plek raken en balans bewaren. De twee weerbarstige planken kraakten en braken alsof het borstplaat was. Michaels optreden was het overtuigende bewijs dat tameshiwari een kunst is en geen dom vandalisme.

HET VERVOLG

Vervolgens moest Brian dit kunststukje herhalen maar hij faalde op het moment suprême. Hierna was het de beurt aan Ron Seltenreich die ook de planken niet wist door te trappen. Als laatste was Arjan Hosgelen aan de beurt en die deed wat er van hem werd verwacht, namelijk twee planken breken.

Toen de einduitslag bekend werd gemaakt bleek dat de talentvolle 18-jarige Michael van de Velde van Sportschool Musashi uit Strijen de allerbeste was bij de jeugd, want hij wist met het hoogste en maximaal haalbare puntentotaal van 49 te winnen. Hij wist zich met een prachtige technische stijl naar de eerste plaats te knokken en is dit jaar wederom de terechte Nederlandse kampioen, een prolongatie is van zijn titel van vorig jaar. Bij de senioren pakte Guy Melard, na vorig jaar nog als tweede geëindigd te zijn, nu eindelijk de Nederlandse titel. Hij won nipt van zijn trainingsmaatje Steve. Het komende jaar mogen Michael en Guy zich Open Nederlands Kampioen Tameshiwari noemen.

KANCHO JON BLUMING

Naar zijn mening gevraagd gaf grootmeester Jon

Bluming de volgende reactie: "Het verbaast me dat een hoop karateka's het tameshiwari niet beheersen. Vroeger was bij mij in de dojo het breken een essentieel onderdeel. Het breken is maar een klein onderdeel van het karate, maar bijzonder belangrijk. Het is spectaculair en spreekt tot de verbeelding. Maar voor de karateka is het een toets of hij/zij de technieken goed beheerst. In vele gevallen zag ik dat de breker niet doorging, hij sloeg op het materiaal in plaats van er doorheen. Dat is een mentale kwestie. Al met al een boeiend en leerzaam toernooi."

TENSLOTTE

Alle kyokushin scholen zijn hierbij van harte uitgenodigd om deel te nemen aan de komende grote open evenementen die sportschool Musashi organiseert, zoals het 3e Open Nederlands Jeugd Kampioenschap Kyokushin op 2 juni en het 6e Open Nederlands Kampioenschap Kyokushin karate op 3 november.

U weet het, u bent van harte welkom, ongeacht tot welke bond of organisatie u behoort.

